

ACORDS DE GOVERN 09/11/04

DEPARTAMENT DE CULTURA

- El Govern ha aprovat el Decret pel qual concedeix la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

L'any 1981 el Govern va crear la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya per distingir les persones naturals o jurídiques que, per llurs mèrits, s'hagin destacat pels serveis prestats a Catalunya en la tasca de defensa de la seva identitat i de restauració de la seva personalitat o més generalment en el pla cívic i cultural.

En l'edició d'enguany el Govern català ha concedit aquesta distinció a les 30 persones següents:

Sr. Francesc Xavier Amorós i Solà

Escriptor. Nascut a Reus l'any 1923. Impulsor d'activitats literàries a través del Centre de Lectura de Reus, publicà els reculls poètics *Guardeu-me la paraula*, *Qui enganya, para* (premi Carles Riba) i *Darrers versos*, reunits a *Poemes* (1983, premi de Literatura de la Generalitat de Catalunya), inscrits en els corrents realistes de la postguerra.

El 1956 obtingué el premi Santiago Rusiñol per l'obra teatral *Història sentimental*. En prosa, és autor de *L'agulla en un paller*, els reculls d'articles *De Reus estant* i *Tomb de ravals*, la novel·la *El camí dels mortsi* les narracions *Històries de la plaça de Prim*, de caràcter autobiogràfic, i *Temps estranys: clarobscur de la llarga postguerra reusenca: llibre primer*.

L'any 2004 és nomenat doctor honoris causa per la Universitat Rovira i Virgili.

Sra. Lina Badimon Maestro

Experta en recerca cardiovascular. Neix a Barcelona l'any 1953. Des del 1992, Professora d'Investigació del CSIC, i cap del Departament de Patologia Molecular i Terapèutica de l'Institut d'Investigacions Biomèdiques de Barcelona de la mateixa institució, on ha iniciat una innovadora línia de recerca de les lesions cardíaques a nivell cel·lular i molecular.

Des del 1993, és directora del Centre de Recerca Cardiovascular de Barcelona. És professora associada adjunta de Mount Sinai School of Medicine, Nova York, i presidenta de la Societat Espanyola per l'Arteriosclerosi. Ha publicat més de 250 articles en les revistes internacionals més prestigioses i llibres.

L'any 1999 va ser nomenada presidenta de la Societat Europea per a la Investigació Clínica (ESCI), European Society for Clinical Investigation). Era la primera vegada que aquest organisme el presidia una dona i una persona representant de la ciència del nostre país.

Sra. Pilar Benejam Arguimbau

Nascuda a Ciutadella, Menorca, l'any 1937. Doctora en Pedagogia i catedràtica del Departament de Didàctica de la Llengua, de la Literatura i de les Ciències Socials de la UAB.

Membre de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, va tenir una participació molt activa en l'etapa constituent de la Universitat Autònoma de Barcelona i va ser redactora del *Manifest de Bellaterra*, per la qual cosa va rebre la Medalla de Bronze de la institució.

Exvicerecutora adjunta de Programació Docent de l'Autònoma, va ser-ne la primera directora del Departament de Didàctica de la Llengua, de la Literatura i de les Ciències Socials. També ha estat directora de l'Institut de Ciències de l'Educació de la UAB.

Ha dut a terme una tasca important i eficaç en l'àmbit pedagògic. Va obtenir el Premi Ramon Llull i el Premi Lluís Vives.

Sra. Roser Capdevila i Valls

Il·lustradora de llibres per a infants. Neix a Barcelona l'any 1939. Estudià Belles Arts a l'Escola Massana de Barcelona i es dedicà inicialment als estampats sobre teles i a realitzar pintures a l'oli i aquarel·les. L'any 1980 abandonà aquestes activitats i va emprendre la seva prestigiosa trajectòria com a il·lustradora i guionista de llibres. Es tracta d'obres preferentment adreçades al públic infantil, però també n'hi ha de divulgació o d'entreteniment dirigides a joves i adults.

Autora de més de 400 títols, la seva obra es basa en una observació, entre humorística i amable, del món quotidià. El 1990 va iniciar la seva col·laboració amb la productora Cromosoma, que ha dut els dibuixos de *Les tres bessones* per tot el món de la mà d'una de les sèries d'animació més llargues d'Europa, emesa per cadenes de televisió de 158 països i en 31 llengües diferents.

Ha obtingut diversos guardons, entre els quals un dels Premis Nacionals de Cultura i la Medalla Francesc Macià i la seva producció ha estat traduïda de la nostra a totes les llengües majoritàries. A més dels àmbits català i espanyol,

ha escrit i dibuixat per a empreses editorials de França, Alemanya, Àustria, Itàlia, Canadà, Bèlgica, Japó o els països escandinaus.

Sr. Francesc Casares Potau

Advocat laboralista. Nascut a Tarragona el 1927. Va cursar la carrera de Dret a la Universitat de Barcelona dels anys 1945 al 1950. Va formar part de l'organització clandestina Front Universitari de Catalunya.

L'any 1951 va començar a exercir d'advocat i es va especialitzar en Dret Laboral. Va orientar el seu despatx cap a la defensa de treballadors i, durant els anys de la dictadura franquista, a la defensa davant del TOP dels perseguits en la lluita per les llibertats democràtiques. En l'actualitat continua realitzant la seva feina com a advocat laboralista, sempre amb plena coherència amb els ideals dels seus inicis professionals.

Va participar des dels seus inicis en les activitats de l'Associació per a les Nacions Unides, de la qual és President Honorari. També ha estat durant quatre anys President de la Federació Catalana d'ONGs pels Drets Humans. Actualment és president de l'Associació Catalana de Juristes en defensa de la llengua pròpia. Vocal del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, forma part de la Junta Directiva de l'IRES (Institut per a la Reinserció Social).

L'any 1988 li va ser concedida la Creu de l'Ordre de Sant Raimon de Penyafort, i l'any 2004 li ha estat atorgada la medalla d'honor del Col·legi d'Advocats de Barcelona.

Sr. Agustí Cohí Grau

Compositor. Nascut a El Vendrell l'any 1921. Estudià a l'Escola Municipal de Música de Barcelona i ha dirigit diferents agrupacions corals i instrumentals.

Autor de l'òpera *Nausica*, a de sarsueles, com la de *El Timbaler del Bruc*, obres simfòniques i corals. Ha compost unes 80 sardanes, ha instrumentat nombroses danses populars i ha creat el ballet *El celler*.

Ha exercit durant molts anys de professor de música al col·legi Sant Ignasi de Sarrià i a les escoles del Metro i a l'Institut Jaume Balmes, i ha elaborat una pedagogia especial per divulgar i fer estimar la música als infants.

Sra. Tomasa Cuevas Gutiérrez

Nascuda a Brihuega (Guadalajara) l'any 1917. Treballadora des dels nou anys, als quinze ingressa a la Joventut Comunista. En esclatar la guerra civil, s'incorpora en multitud de tasques a la defensa de la República des dels rengles d'aquella organització i després del PCE, l'any 1936.

Detinguda i empresonada després de la guerra (1939), compleix cinc anys de condemna a diverses presons i després és desterrada a Barcelona. S'incorpora al PSUC, fins que el 1945 és detinguda de nou i salvatgement torturada fins a ingressar a la presó de dones de les Corts. Va obtenir la llibertat condicional el 1946.

De nou en llibertat, es casa amb el seu company, el conegut dirigent comunista Miguel Núñez. Ambdós treballen en la clandestinitat durant un temps a Andalusia, i després tornen a la disciplina del PSUC, que envia Tomasa a França, on viurà exiliada fins al 1961.

L'any 69 passa novament a la clandestinitat, i treballa amb l'equip central de propaganda del partit dels comunistes catalans. Referent de la lluita antifranquista, ja en democràcia escriu una valuosa trilogia sobre les dones a les presons de Franco. És membre de l'Associació Catalana d'Expresos Polítics.

Sra. Mercè Durfort Coll

Nascuda a La Suze (França) l'any 1943. Catedràtica de Biologia Cel·lular de la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona.

Es doctorà en ciències biològiques el 1973 a la Universitat de Barcelona, i des del 1985 és catedràtica de Biologia Cel·lular de la seva Facultat de Biologia, en la qual ha desenvolupat diversos càrrecs de gestió. Des de l'any 1993, és membre de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona, i del 1994 al 2000 va ser presidenta de la Secció de Ciències Biològiques de l'Institut d'Estudis Catalans, del qual és membre numerari des del 1989.

La seva activitat de recerca s'ha centrat preferentment en la gametogènesi de mol·luscs i crustacis i en la histopatologia i els processos bioacumulatius dels bivalves marins d'interès en aqüicultura. Pertany a diverses societats científiques, i és autora de publicacions tècniques i de vídeos metodològics pensats per a donar suport a la docència que imparteix.

Sra. Marta Estrada Miyares

Nascuda a Granollers l'any 1946. Llicenciada en biologia i medicina i doctora en biologia. Ha estat directora de l'Institut de Ciències del Mar del CSIC entre

1995 i 1997, i cap del departament de Biologia Marina i Oceanografia del mateix Institut. La seva recerca està centrada en l'ecologia del fitoplàncton – sobretot al Mediterrani- i la seva interacció en l'ecosistema global marí.

Ha dirigit projectes d'exploració oceanogràfica al Mediterrani i a l'Antàrtida, i ha publicat un gran nombre de treballs en revistes internacionals especialitzades. Un altre dels seus camps d'estudi són les poblacions d'algues nocives per tal d'investigar mecanismes de control de les seves proliferacions.

El mes de desembre del 1999 va ser nomenada Acadèmica electa de la Real Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona. En l'acte d'ingrés hi va pronunciar la conferència “Hidrodinàmica i fitoplàncton en el mar català”. El 1995, la Generalitat li atorgà la Medalla Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic.

Sr. Manel Giménez Valentí “Oncle Manel”

Nascut a Barcelona l'any 1934. Al llarg de la seva vida ha treballat en molts oficis però principalment en la venda ambulat. Des de l'any 1963 fins al 1966 va residir a l'Argentina.

A principis dels anys 80 va iniciar-se en el treball social amb el poble gitano, fins que de manera oficial al 1986 es va fundar la Unió Gitana de Gràcia conjuntament amb altres gitanos del barri. Va ser un dels artífex de la creació i fundació de la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya el 1991, fins el 2003.

Ha participat en diferents estudis sobre el poble gitano a Barcelona i a Badalona dirigits per Carme Garriga. La seva col·laboració ha estat molt important en la realització de l'estudi *Situació del poble gitano a Catalunya* (2003) encarregat pel Departament de Benestar i Família a la Fundació Pere Tarrés i que és la base de l'elaboració del Pla integral del poble gitano. Membre del Consell Municipal del poble de l'Ajuntament de Barcelona.

Sr. Llorenç Gomis Sanahuja

Escriptor i periodista. Nascut a Barcelona l'any 1924. Amb una colla d'amics va fundar el 1951 la revista *El Ciervo*, de la qual va ser director juntament amb Roser Bofill.

Ha estat conseller de direcció, subdirector i coordinador editorial de La Vanguardia i director de El Correo Catalán (1977-1982). Ha publicat *El Medio Media*, *Teoria dels gèneres periodístics*, *Teoria del Periodismo* i *La Notícia*, dret humà.

Com a poeta va guanyar el Premi Adonais amb El Cavallo.

Sr. Josep Llobera i Ramon

Defensor i difusor de la llengua catalana. Nascut a Barcelona el 21 de novembre de 1922. Fou un dels fundadors a Cornellà de la Delegació local de la Unió Excursionista de Catalunya (UEC) i hi organitzà la secció sardanista, juntament amb cursets en català.

A Cornellà, durant el franquisme, va ésser molts anys l'únic professor de català, al local de la delegació de la UEC en classes voluntàries i gratuïtes, fins a la seva incorporació a la Junta Assessora per a l'Ensenyament del Català (JAEC). També va impartir cursos a Gavà, Esplugues de Llobregat, Sant Just Desvern i Barcelona. També de forma clandestina, va assistir a les classes dels Estudis Universitaris Catalans (EUC).

Ha rebut els següents reconeixements per la seva trajectòria: Premi Eduard Brossa de la Societat Catalana de Geografia per l'obra *Toponímia de Cornellà de Llobregat*. Accèssit a la Flor Natural dels Jocs Florals de l'Alguer. *Diplôme Supérieur de Culture Française* per l'Institut Français de Barcelone. Premi Fundació Huguet per l'obra *El Català Clàssic*.

Sr. Xavier Lucaya i Layret

Metge radiòleg. Té una destacada trajectòria en aquesta especialitat i molt especialment en l'àmbit de la radiologia pediàtrica.

Coordinador del Departament de Radiologia i director mèdic de l'Institut de Diagnòstic per la Imatge de l'Hospital General de la Vall d'Hebron. Ha obtingut algunes distincions la Medalla d'Or de la Societat Espanyola de Radiologia Mèdica (1996), Elegit per al Hall d'Honor de la Universitat de Cincinnati (2001) i Medalla d'Honor de la Societat Europea de Radiologia (Vienna, 2004)

Autor de nombrosos articles en revistes especialitzades nacionals i internacionals. Professor invitat a la Universitat de Cincinnati, Universitat de Texas, Universitat de Zurich, Universitat de Santiago de Chile, Universitat de Caracas, Universitat de Rio Grande (Brasil).

Sra. Pilar Escofet Malla

Magisteri. Diplomada en treball social. Experta en serveis socials. Professora de l'Escola de Treball Social

Ha estat directora de Càritas. Vicepresidenta del Centre Català de Solidaritat. És membre del Consell Assessor de Sanitat del Departament de Salut. Va treballar 11 anys de treball social a Paris.

Sr. Manel Martínez Martínez

Líder del moviment associatiu veïnal de Catalunya. Neix a Barcelona, l'any 1941. Durant el franquisme va participar de forma activa per aconseguir les llibertats nacionals i per instaurar la democràcia, essent membre de l'Assemblea de Catalunya. La seva lluita pels drets sindicals i polítics li comportaren ser detingut i empresonat en diverses ocasions.

Durant el transcurs de la seva vida, ha destacat en la defensa dels interessos de les capes populars, liderant reivindicacions tan importants per St. Martí de Provençals com la Plaça dels Porxos, l'eliminació del barraquisme, la consecució del Centre Cívic de St. Martí, la Rbla. Guipúscoa, el metro L2, el cobriment de la Gran Via. Totes les seves actuacions han estat decisives per a la millora i renovació d'aquest barri, a nivell urbanístic, cultural i social.

Ha obtingut el Premi Sant Martí i la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona.

Sra. Lola Mitjans Perelló

Promotora cultural. Copromotora de la Fundación Museo de Arte Contemporáneo, de la qual n'és vicepresidenta.

També és presidenta de l'Associació Amics dels Museus Dalí – Figueres, presidenta d'Amics del Museu Barbier-Mueller d'Art Precolombí, vicepresidenta d'Amics dels Museus de Catalunya, patrona i fundadora de la Fundació Centre del Vidre de Barcelona, membre de la junta de la Federació Española de Amigos de los Museos, membre del patronat de la Fundación ARCO i de la junta d'Amigos de Arco, membre del consell de la Fundación Museo Olímpico – Lausanne, directora de la Colecció Testimoni de la Fundació "la Caixa" i membre del Consell Internacional del Museum of Modern Art (MOMA) - Nova York.

Sr. Agustí Montal i Costa

Enginyer industrial tèxtil. Neix a Barcelona, l'any 1934. Fill d'Agustí Montal i Galobart, continuà la tradició del seu pare com empresari tèxtil cotoner vinculat a l'empresa Montalfita de Badalona. Va tenir durant bastants anys un paper molt destacat en l'àmbit de la representació del sector, assumida primer pel

reconegut SECEA i a partir del 1977, per l'*aitpa* (Asociación industrial textil de proceso algodonero).

Va formar part de la Junta directiva durant 8 anys (1977-1985), assumint com a President de la Comissió Industrial de l'entitat, els decisius processos de reestructuració i reconversió del sector que van tenir lloc durant aquest període.

L'any 1985, el sector tèxtil cotoner li va concedir la *Flor de Cotó*.

El 1969 fou elegit president del Futbol Club Barcelona. El 1977 abandonà la presidència, i el substituï Raimon Carrasco.

Sr. Miguel Núñez González

Nascut a Madrid el 1920. Amb quinze anys s'afilia a la Joventut Socialista Unificada i a la Federació Universitària Espanyola. L'inici de la Guerra Civil l'agafa estudiant Econòmiques.

S'afilia al PCE i marxa voluntari al front amb el batalló de milicians de la Cultura i després serà comissari polític de l'Exèrcit de la República. Tot just acabada la guerra, intenta reorganitzar les Joventuts Comunistes a Madrid i és detingut i condemnat a mort, la qual li serà commutada per la pena de dotze anys de presó al penal d'Ocaña, on va compartir galeria amb Miguel Hernández.

Quant surt de la presó continua amb la seva militància comunista i ocupa la responsabilitat política al front de l'Agrupació Guerrillera de Catalunya. El 1949, l'organització del PSUC el trasllada a França, on, amb nom fals treballa en una pedrera fins que torna a Espanya clandestinament el 1953. És detingut de nou el 1958. Va ésser jutjat en tres consells de guerra successius i finalment és condemnat cinquanta-cinc anys de presó, que complirà al penal de Burgos fins l'any 1967. En sortir del penal de Burgos, es reincorpora a la direcció del PSUC, del qual va ser responsable polític a la ciutat de Barcelona i membre del Comitè Executiu.

Ja en democràcia, és escollit diputat al Congrés en diverses legislatures i fundador de l'ONG Acsur-Las Segovias.

El 1999, l'Ajuntament de Barcelona li concedí la Medalla d'Honor de la Ciutat.

Sr. Sebastià Piera Llobera

Nascut el 1917 a Santa Maria de Meià (Noguera). Membre històric del PSUC. Es va exiliar a França el 1939 i va ser retingut al camp de concentració d'Argelers i Saint Cyprien, a la Catalunya Nord.

Després va marxar com a refugiat a Rússia, on s'allistà a l'Exèrcit Roig. Va combatre al front soviètic en la defensa de Moscou i, més tard, al Caucas.

El 1947 va tornar a Catalunya, on el van detenir i torturar. Va fugir a París, des d'on el van deportar a Còrsega, on hi té casa.

Sra. Renada Laura Portet

Nascuda a Sant Pau de Fenollet (França) l'any 1927. Doctora en Filologia Romànica. Professora de batxillerat i universitària. Escriptora.

Narradora de tècnica segura i de llengua àgil, té diversos llibres de narrativa breu com Castell Negre, traduït al francès i a l'alemany i Lettera amorosa.

De l'apartat de novel·la ha publicat L'esclatxa, Memòries... i Rigau & Rigaud: un pintor a la cort de la rosa gratacul. En poesia té obres com Jocs de Convit, Una ombra anomenada oblit i El Cant de la Sibil·la. També ha conreat la prosa no de ficció amb l'obra La petita història de Perpinyà, juntament amb Meritxell Margarit Torras.

És membre de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC), Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (AILLC), Deutsch-Katalanische Gessellschaft (DKG), Anglo-Catalan Society i PEN Club.

Ha obtingut diversos premis literaris com la Flor Natural als Jocs Florals de la Llengua Catalana de Perpinyà per Poemes (1976), Vila de Perpinyà per A la recerca d'una memòria: els noms de lloc del Rosselló (1981) , Víctor Català per Castell Negre (1981) i el Ramon Juncosa de narracions curtes per Una dona t'escriu (2004).

Sr. Modest Prats Domingo

Nascut a Castelló d'Empúries l'any 1936. Filòleg i rector de Medinyà i Vilafreser durant 25 anys. Actualment és rector de la Parròquia del Mercadal de Girona (Gironès).

Dels seus nombrosos treballs, publicats a partir del 1966, cal destacar la monumental Història de la llengua catalana, començada a publicar l'any 1982 en col·laboració amb Josep Maria Nadal.

És una de les persones més autoritzades per a l'estudi de la nostra llengua i de les seves possibilitats de futur.

Ha estat professor del Seminari de Girona i professor de la Universitat de Girona de Filologia d'Història de la Llengua. Primer Delegat del Servei Territorial de Cultura (1981).

Sr. Pedro Ruiz Torres

Catedràtic d'Història Contemporània. Nascut a Elx l'any 1951. Va ser vicerector d'Ordenació Acadèmica i Professorat a la Universitat de València entre el 1986 i el 1990, i rector d'aquesta institució entre el 1994 i el 2002.

Actualment presideix l'Associació d'Història Contemporània i és director de les publicacions *Ayer revista* i *Pasajes de pensamiento contemporáneo*.

És autor, editor o coautor, entre altres, dels següents llibres: *Estudios sobre la revolución burguesa en España*, *Señores y propietarios. Cambio social en el sur del País Valenciano, 1650-1850*, *España en el siglo XVIII*, *Història del País Valencià. Època contemporània*, *La época de la razón*, *Europa en su historia*, *Reformas y políticas agrarias en la historia de España*, *Nacionalismo e historia*, *Universitat i compromís social*, *Discursos sobre la historia*, *The Political Uses of the Past* i, *La Ilustración y las ciencias. Para una historia de la objetividad*.

La seva tasca al capdavant de la Universitat de València ha contribuït a enfortir, per un costat, els lligams entre la universitat i la societat cultural, i, per l'altre, els lligams històrics, culturals i lingüístics amb les universitats de parla catalana.

Sra. Carme Ruscalleda i Serra

Nascuda a Sant Pol de Mar l'any 1952. Cuinera. Propietària del restaurant Sant Pau, de Sant Pol de Mar. El Restaurant compta amb dues estrelles Michelin a la labor de la cuina del restaurant.

És una de les cuineres més innovadores i s'ha convertit en la primera "chef" catalana en aconseguir dues estrelles Michelin. Autodidacta i avantguardista, però sempre a prop de la tradició culinària.

Ha escrit el llibre *Cuinar per ser feliç*. Aquest any 2004 ha obert una seu del seu restaurant a Tokio.

Ha rebut els següents guardons: Medalla al Mérito Cívico, atorgada per Obra del Ballet Popular; premi Sánchez Cotán, per l'Academia Española de Gastronomía a la millor carta de restaurant; 1er. Premi Davidoff a l'Excel·lència en l'Hosteleria; premis Nadal de Gastronomía : Restaurant de l'Any; Premi Cocinero del año; premis Gourmetour 2004; "Calamar d'Or" a les jornades gastronòmiques de Calamrenys de la vila D'Arenys de Mar.

Sra. Carme Sansa i Albert

Neix a Barcelona l'any 1943. Actriu de teatre, televisió i cinema. És una de les actrius més sòlides de l'escena catalana, i recentment commemorà els quaranta anys de professió.

Va ser inicialment, a més d'alumna, mestra de l'escola Isabel de Villena, dirigida per Carme Serrallonga i continuadora, a la postguerra, de la tradició pedagògica del mític Institut-Escola de la Generalitat del període republicà. La influència d'aquell centre va ser decisiva en la seva evolució i també en el gust pel teatre, que aviat es convertiria, després del seu ingrés el curs 1963-64 a l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, en una dedicació plena.

D'aleshores ençà, ha viscut intensament l'aventura escènica. Des de l'any 1966 i a la mítica Cova del Drac, la seva participació en espectacles de cabaret literari la convertiria en puntal d'un gènere avui força desaparegut. Entre les diverses obres que ha interpretat, destaquen textos de Brecht, Shakespeare, Espriu, Valle-Inclán, Marguerite Duras i darrerament Beckett, entre molts altres autors que són exponents d'un teatre d'alt nivell.

Ha rebut en tres ocasions el premi de la crítica teatral de Barcelona i té, entre d'altres guardons, el Sebastià Gasch per la seva dedicació al "music-hall" català (1978). Membre de la comissió permanent de la Plataforma Cultura i Espectacle contra la Guerra.

Destaquen la seva lluita pels drets de les dones i per l'ús social de la llengua catalana.

Sra. Isabel Steva Hernández "Colita"

Neix a Barcelona, l'any 1940. Fotògrafa. Es formà al costat de Xavier Miserachs i Oriol Maspons, i començà a exercir professionalment l'any 1962.

Inicialment manifestà un gran interès per la fotografia de dansa —gairebé sempre el flamenc— i amb posterioritat conreà també el retrat i el reportatge.

Ha realitzat nombroses exposicions i ha il·lustrat llibres, com ara *Guia secreta de Barcelona* (1974), *Els cementiris de Barcelona* (1982) o *L'eixample de Barcelona* (1982) en col·laboració amb P. Aymerich.

Sr. Josep Lluís Sureda i Carrión

Neix a Palma de Mallorca l'any 1923. Catedràtic d'Economia Política i Hisenda Pública de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona. Expresident de Caixa Catalunya. Exconseller del Banc d'Espanya. (1985-1994).

Ha jugat un notable paper com a formador d'importantes generacions d'economistes de Catalunya. Membre del Consell General d'Universitats d'Espanya i Vicerector de la Universitat de Barcelona.

Sra. Maria Dolors Torres Manzanera "Maruja Torres"

Nascuda a Barcelona l'any 1943. Periodista i escriptora. Començà la carrera periodística en el diari "La Prensa" de Barcelona. Posteriorment treballà per a mitjans com "La Prensa", "Garbo", "Fotogramas", "Mundo diario", "Tele-exprés", "El Papis", "Por Favor", i "La Calle".

L'any 1981 es traslladà a Madrid, on treballà per a diaris com "El País" i "Cambio 16".

Ha publicat les novel·les ¡Oh, es él!, Ceguera de amor, Un calor tan cercano, i Hombres de lluvia. També ha publicat dos llibres fruit de la seva experiència com a corresponsal periodística a l'estranger com Amor América i Mujer en guerra.

Premi Francisco Cerecedo de Periodisme i Víctor de la Serna (1990). "Premi Ernest Hemingway" de l'Associació de Corresponsals Estrangers. Va guanyar el Premio Planeta (2000) per la seva novel·la Mientras vivimos, traduït al català.

L'octubre de 2004 va rebre per la seva tasca al diari "El País" el Premi Manuel Vázquez Montalbán de Periodisme, concedit ex aequo amb la russa Anna Politovskaia, aquesta última per diversos reportatges sobre la situació a Rússia i a Txetxènia.

Sra. Anna Veiga Lluch

Doctora en Ciències Biològiques per la UAB (1991). Forma part de l'equip que aconseguix, l'any 1984, el primer naixement de l'estat espanyol mitjançant la tècnica de reproducció assistida de la fecundació in vitro.

Dirigeix la Secció de Biologia del Servei de Medicina de la Reproducció de l'Institut Universitari Dexeus des de 1982. La seva activitat assistencial està principalment orientada a les Tècniques de Reproducció Assistida i al tractament de l'esterilitat.

Participa en programes de docència i de recerca aplicada a aquestes tècniques, en cursos de formació d'especialistes i en congressos nacionals i internacionals. Coordina el Màster en Biologia de la Reproducció conjuntament amb el Departament de Biologia Cel·lular i Fisiologia de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB).

A partir de l'octubre de 2004, s'ocupa del cultiu cel·lular dels embrions que siguin cedits al Centre de Medicina Regenerativa de Barcelona, sota la direcció de Juan Carlos Izpisúa.

Pertany a les principals societats científiques en relació amb l'esterilitat i la reproducció assistida.

Sr. Josep Vilarasau Salat

Doctor Enginyer Industrial i Economista, Universitat de Barcelona. Neix a Barcelona el 1931.

Comença al món de les finances com a director dels serveis tècnics de l'Instituto de Crédito Oficial (ICO) al 1961. Després de passar dos anys per la banca privada com a director d'Indubán i d'ocupar el càrrec de director general adjunt a la Compañía Telefónica, el 1969 torna a Hisenda, com a Director General del Tresor i el 1970 accedeix a la direcció general de Política Financera. El 1973 entra a formar part del Consell d'administració del Banco de Europa i l'any següent és nomenat director general de Campsa fins que, dos anys més tard accedeix a la direcció general de l'antiga Caixa de Pensions de Barcelona. Va liderar l'expansió de l'entitat, situant-la en les primeres posicions en el rànquing d'entitats financeres de l'Estat espanyol.

El 1989 Vilarasau passa a ocupar la direcció general de la nova Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, des de la qual va aconseguir que La Caixa creixés i reforcés la seva participació en empreses com Telefónica o Gas

Natural. Més tard substitueix Juan Antonio Samaranch en la presidència de La Caixa.

El 20 de març de 2003 deixa la presidència de La Caixa i passa a presidir la Fundació La Caixa, juntament amb el càrrec de President d'Honor.

Sr. Manuel de la Mata (títol pòstum)

Alpinista. Nascut a Madrid el 1963. Mort el 19 d'agost de 2004 a la muntanya del K2 (Pakistan).

Amb setze anys, acompanyat del seu germà gran, es va iniciar en el muntanyisme al Pirineu. Va practicar diverses disciplines com l'alpinisme, l'escalada en roca, el barranquisme, esquí de muntanya o la travessia en parapent. Va ser un dels impulsors a Espanya del Parapent de muntanya, especialment als Pirineus.

Primer director de la Escuela Española de Alta Montaña. Va fer el cim de les muntanyes Cho Oyu i el Shisha Pagma, ascensions d'hivern de les tres grans parets nord del Pirineu (Midi d'Ossau, Grand Vignemale i Torre de Marboré), Cerro Torre a la Patagònia, el Capità als Estats Units d'Amèrica, el corredor del diamant del Mont Kenya a l'Àfrica, i l'Ama Dablam a l'Himàlaia. També va intentar pujar l'Everest en dues ocasions.

L'expedició catalana Magic Line 2004 tenia com a objectiu arribar al cim del K2, la segona muntanya més alta del món (8.611 metres). L'alpinista Jordi Corominas va aconseguir arribar al cim el 17 d'agost de 2004, mentre Òscar Cadiach i Manel de la Matta renunciaven.

Manel de la Matta va morir mentre descendia del K2 i les seves despulles, van ser enterrades al Memorial del Camp Base de la muntanya.

Va ser patró-fundador de la Fundació Muntanyencs per l'Himàlaia, una ONG fundada juntament amb d'altres alpinistes com Sebastià Alvaro, Oriol Ribas o Ferran Latorre, Nani Durró per tal de millorar les condicions de vida de la gent que ajuda als escaladors. Amb el recolzament de Manel, havia endegat un procés en marxa per tal d'escolaritzar als fills dels sherpes de la diminuta població d'Hushé al Pakistan, on la meitat dels nens no sabien llegir ni escriure i que Manel de la Matta havia visitat moltes vegades. La fundació també va construir-hi una escola i un consultori mèdic.

Així mateix, s'ha concedit la Creu de Sant Jordi a les 13 entitats següents:

Amical de Catalunya d'Antics Guerrillers

Aquesta entitat obté la seva legalització l'any 1984. Fins aleshores, havia funcionat com a delegació a Catalunya de la seva homònima francesa des de les darreries dels anys 70.

La integren homes i dones, exiliats republicans espanyols a França que, després d'haver participat en l'alliberament del país veí ocupat durant la Segona Guerra Mundial per les tropes de l'Alemanya nazi, retornaren al país per diferents causes i de manera també diferent.

En l'afany per recuperar la memòria històrica, la tasca de l'Amical s'ha concentrat en fer un seguiment per saber els llocs on podien haver estat dipositats els cossos dels companys morts, en l'intent de reforçar el moviment guerriller que actuava a l'interior del país. Aquests cossos han pogut identificar-se i s'han col·locat plaques als llocs corresponents –poblacions catalanes i aragoneses-, amb indicació dels noms dels morts i la causa del seu decés.

Amics de la Seu Vella de Lleida

Constituïda l'any 1973, ha desenvolupat des d'aleshores una decisiva tasca per promoure el coneixement dels aspectes del monument, la reconstrucció material, l'estudi històric i alhora dignificar, defensar, protegir i contribuir a la revitalització de tot el conjunt monumental del Turó de la Seu Vella.

En una primera etapa, es promouen importants actuacions: tancament del recinte amb portes noves, tancament dels finestrals, protecció i restauració d'escultures, làpides, pintures murals, instal·lacions bàsiques de llum i so i plantada d'arbres.

Actualment, les seves actuacions superen l'àmbit del monument amb actuacions al seu entorn, participació de l'estament universitari amb conferències, estudis històrics i artístics..., i activitat de publicacions.

Fou declarada per l'Estat, entitat d'utilitat pública el 1974. També el 1982, la Generalitat li atorga el nomenament d'entitat col·laboradora del Patrimoni Cultural.

Associació d'Exinternats del Franquisme a Catalunya

Aquesta entitat treballa per recuperar de la memòria històrica col·lectiva totes aquelles persones que van lluitar per les llibertats democràtiques i nacionals i que les represàlies viscudes durant el franquisme no caiguin en l'oblit.

L'Associació treballa per al reconeixement de tots aquells catalans i catalanes que en el seu dia van patir internament per les seves conviccions polítiques i la lluita per la llibertat i la democràcia, i vol contribuir a restituir-les la dignitat davant les misèries, vexacions i humiliacions sofertes durant el captiveri a què el franquisme les sotmeté.

També treballen perquè el govern francès reconegui als integrants de les companyies franceses militaritzades de treballadors espanyols.

Casino Menestral Figuerenc

L'origen del Casino Menestral Figuerenc, una de les entitats més antigues de Catalunya en ple funcionament, data de l'any 1856.

La iniciativa de la fundació del Casino Menestral va ser fruit de les inquietuds d'un grup de figuerencs que volien constituir, d'una banda, una "Societat" literària que servís per fomentar la il·lustració i la recreació dels associats mitjançant conferències, lectures i xerrades i d'altra, en anomenar-se "Menestral", es volia integrar a la majoria de la societat figuerenca dins les seves diverses activitats

El 24 de gener de 1857, es varen aprovar els primers estatuts de l'entitat. Dels membres de les primeres Juntes, estretament vinculats al moviment republicà figuerenc, destaquen Joan Maria Bofill, Martí Carreras, Joan Matas, Pelai Massanet, Francesc Sunyer i Capdevila o Joan Tutau, ministre que fou de Finances de la 1a República Espanyola.

Des de l'any 1906 fins el 1936, l'entitat va viure un procés de permanent expansió que va quedar estroncat amb la guerra civil. Els efectes del conflicte bèl·lic es deixaren sentir en el Casino Menestral amb una reducció considerable del nombre de socis i amb una consegüent davallada de les activitats de les diferents seccions. Els efectes però més durs i directes del conflicte tingueren lloc a principis del mes de febrer de 1939, quan dotze bombes explotaren prop de l'edifici i provocaren importants danys materials, a més dels consegüents saqueigs del mobiliari, la biblioteca i l'arxiu.

No serà fins l'any 1956, que podem parlar de la recuperació del nombre de socis, que varen arribar gairebé als dos mil. També per els volts d'aquest any,

es feren els primers intents de normalització cultural que es varen materialitzar amb la reobertura de l'Escola de Música, l'organització de les Festes de la Poesia, el reactivament de les representacions teatrals amb l'agrupació "Arlequín", l'organització d'exposicions amb la reobertura de la nova sala, i l'organització de l'Agrupació de Cultura i les Fires dels Dibuix i Pintura, entre altres.

Fruit de la seva rica trajectòria social i cultural, l'entitat conserva el ritual, estrenat pel Premi Nobel de Literatura Frederic Mistral, de signatura en el Llibre d'Or del Casino Menestral. Dintre d'aquestes dedicatòries destaquen les de Francesc Macià, Lluís Companys, Josep Tarradellas, Jordi Pujol o Pasqual Maragall quan era alcalde de Barcelona i també d'altres com Luís Aranguren, Albert Boadella, Víctor Català, Pompeu Fabra, Francesc Layret, Alejandro Lerroux, Lluís Millet, Francesc Pi i Margall o Josep Maria de Segarra entre d'altres.

Círcol Catòlic de Badalona

Aquesta entitat va ser fundada el 19 de març de 1879 a Badalona. És una entitat social i cultural que vol ser present en la vida local amb valors centrats en l'esperit de ciutadania i catalanitat tot incidint en la formació central de l'ésser humà a través de la cultura, el lleure i l'esport.

Actualment l'àmbit d'actuació del Círcol Catòlic de Badalona es centra en quatre seccions: la secció de Teatre, la secció d'Esplai per a infants i joves "Xirusplai", la secció de Bàsquet i la secció d'Escacs. L'entitat està federada a la Federació d'Ateneus de Catalunya i a la Coordinadora d'Entitats Badalonines de Cultura Tradicional i Popular Catalana.

La secció de Teatre, coneguda com La Dramàtica, és de les més antigues de l'entitat i mai no ha interromput les seves activitats. Obres tan conegudes com Els Pastorets, en les seves diferents versions han esdevingut amb el temps una obra clàssica del Círcol Catòlic, representada cada any per Nadal a Badalona. Altres seccions vinculades són el Taller de Teatre i el Concurs de Teatre i Premi Ciutat de Badalona.

La secció d'Escacs va ser creada l'any 1927, dos anys després de la creació de la Federació Catalana d'Escacs, i va ser un dels primers llocs de Badalona on es va practicar. Jugadors com Jaume Lladó, Mestre Nacional i excampió d'Espanya i Catalunya en diverses ocasions, en va formar part de la secció.

El Círcol Catòlic de Badalona és l'entitat cultural en actiu més antiga de Badalona i l'any 1992, amb motiu dels Jocs Olímpics i Paraolímpics de

Barcelona, la seva formació dansaire Esbart Albada va participar en ambdues cerimònies d'inauguració.

L'any 2004 es commemora el 125è aniversari de la seva fundació.

Club Muntanyenc Sant Cugat

Entitat cultural, esportiva i educativa creada a l'any 1944, commemorant el seu 60è aniversari l'any 2004.

El Club Muntanyenc de Sant Cugat compta amb vuit seccions actives, entre elles la Coral Sant Cugat, el Grup de Natura de Sant Cugat i la Secció de Cultura. En l'apartat esportiu compta amb secció de muntanya, esquí, atletisme i gimnàstica rítmica. Per últim, la vuitena és l'Esplai Sarau.

Actualment, el Club Muntanyenc compta amb més de 2.500 socis aprox, prop de miler socis menors de vint-i-cinc anys i com a mínim, més de 500 fan una activitat setmanal.

Es tracta d'una de les entitats més emblemàtiques de la ciutat de Sant Cugat del Vallès, degut a la seva trajectòria cívica i de foment de l'associacionisme, la cultura i l'esport.

Cobla "La Principal de Llobregat"

La Cobla La Principal de Llobregat fou fundada a l'any 1929 a la ciutat de Cornellà, raó per la qual celebra el seu 75è aniversari al 2004.

En el nivell musical, ha estat de les primeres formacions exponents de la música per a cobla, agafant el relleu de la cobla Barcelona, tant a dins com a fora del país. Ha actuat a Berlín, Dortmund, Nova York, Colònia, Bèlgica, Holanda, Munich (en els darrers jocs florals a l'exili), a Lausanne (com a promoció de la ciutat de Barcelona per als Jocs Olímpics), País de Gal·les, Concert inaugural del Festival Internacional de Música de Llangollen (Regne Unit), Jornades Catalanes a Tunísia (1991) en representació de la Generalitat de Catalunya, Festival de Radio France a Montpeller (1996), Festival Mittle-Europe a Selb (Alemanya) i a As (República Txeca), entre les més destacades.

En el nostre país, participa en els Cicles Cobla Cor i Dansa, Tardes al Palau i Cicle Simfònic del Palau de la Música Catalana, Premis Joaquim Serra en diverses ocasions, ha actuat al Gran Teatre del Liceu i al Festival de Peralada, a la cerimònia d'obertura del Festival Europa Cantat de Barcelona el 2003 i a la Universitat Catalana d'estiu de Prada de Conflent el mateix any.

Destaquen col·laboracions amb directors de renom com Eduard Toldrà, Antoni Ros-Marbà, Salvador Brotons, Manuel Oltra, Jordi León, Joan-Lluís Moraleda i Alfred Cañamero. Pel que fa a la sardana, més d'un centenar d'audicions i una trentena d'aplecs cada any avalen la cobla La Principal de Llobregat com a entitat que compta amb la confiança d'associacions sardanistes d'arreu de Catalunya.

Col·legi Oficial de Metges de Lleida

Constituint l'any 1898 a Lleida. El Col·legi Oficial de Metges de Lleida és una Corporació de Dret Públic de caràcter professional i hi ha de pertànyer obligatòriament tots els llicenciats en medicina que exerceixin la professió dins l'àmbit territorial de la província de Lleida, en qualsevol de les seves modalitats, sigui de manera independent o bé al servei de les diferents administracions públiques existents, o d'institucions dependents d'elles, o de qualsevol altra entitat pública o privada.

El Col·legi Oficial de Metges de Lleida assumeix, entre d'altres, i en el seu àmbit territorial les funcions següents: la representació dels metges col·legiats, de tots aquells que exerceixin la professió mèdica al territori del Col·legi Oficial de Metges de Lleida, segons la legislació vigent i els propis Estatuts, davant les autoritats i els organismes públics, així com també davant d'entitats privades o particulars en la defensa dels interessos professionals i el prestigi de tots els col·legiats o qualsevol d'ells. També vetlla per la igualtat de drets i deures dels seus dels seus col·legiats, així com la solidaritat i ajuda mútua.

Cooperativa Obrera Tarraconense

La Cooperativa Obrera Tarraconense va ser fundada l'any 1904 com a cooperativa de consum per a les classes populars.

La consolidació de l'entitat va venir a partir de l'obertura de la botiga, el cafè i el forn, l'any següent i en el nou local. Ja des de començament, en concordància amb els principis del moviment cooperativista, la Cooperativa va desenvolupar una important tasca de foment de l'educació, la cultura i el lleure. Als anys vint i trenta mantenia una biblioteca i acollia en els seus locals altres entitats com els Cors de Clavé, la Joventut Excursionista, els castellers de la Colla Nova, la Societat de Caçadors L'Estornell o el Centre Cultural de Tarragona, a més d'haver instaurat uns Jocs Forals i organitzat nombrosos cicles de conferències. La Cooperativa havia acollit, també, reunions del CADCI, de la Societat de Ferroviaris, del Centre Federal i de la Joventut d'Acció Republicana.

A diferència d'altres cooperatives, la Cooperativa Obrera no va ser incautada l'any 1939, però patí les conseqüències de la nova situació. En la dècada dels cinquanta es va clausurar el cafè, es va amortitzar el forn i la botiga i l'entitat com a tal va entrar en un estat de letargia.

A partir de l'any 1994, l'antic magatzem de la botiga es rehabilita com a espai versàtil per a espectacles de teatre, cançó i dansa. S'hi ha organitzat gran quantitat d'actuacions i esperen que el centenari sigui l'oportunitat per a consolidar definitivament la sala.

Escola Universitària d'infermeria de Santa Madrona de la Fundació "La Caixa"

L'EUI Santa Madrona de la Fundació "la Caixa" adscrita a la Universitat de Barcelona.

L'EUI Santa Madrona de la Fundació "la Caixa" adscrita a la Universitat de Barcelona, ha contribuït significativament des dels seus inicis (1917), al desenvolupament de la infermeria. Al començament des d'una òptica filantròpica, lligada als moviments de promoció social i laboral de la dona, a continuació en una línia creixent de professionalització. Algunes característiques de l'Escola que han perdurat al llarg del temps són una clara voluntat de servei a la societat i un estil educatiu centrat en la persona i en els valors humanistes. En el moment actual, l'Escola recull en la seva línia educativa aspectes de tradició, fruit d'una llarga i important trajectòria, i de modernitat, conseqüència d'un esforç de renovació constant orientat a donar resposta als reptes que plantegen les actuals necessitats socials i conseqüents amb el paper innovador i de vanguardia de la Fundació "la Caixa".

L'Escola Universitària d'Infermeria Santa Madrona es defineix com un centre de formació universitari, català, amb una finalitat professionalitzadora en l'àmbit de la salut i les cures d'infermeria. El disseny pedagògic de la formació pregrau, Diplomant en Infermeria, està centrat en el rol de la infermera i s'estructura al voltant de fils conductors que apunten al desenvolupament del saber, saber fer i saber ser i estar. Els fil conductors són: la persona i el seu entorn; el rol de la infermera que integra el rol autònom i de cooperació; la relació d'ajuda i la relació educativa i el compromís professional i personal (coparticipació).

Institut Joan Lluís Vives

L'Institut Joan Lluís Vives és la xarxa d'universitats de Catalunya, País Valencià, Illes Balears, Catalunya Nord i Andorra que coordina la docència, la recerca i les activitats culturals i potencia l'ús de la llengua catalana.

Són membres d'aquest Institut 19 universitats, les quals conformen el nucli principal de l'espai universitari de l'euroregió (30 universitats).

L'Institut va ser fundat a Morella (País Valencià) el 28 d'octubre de 1994 i és una de les xarxes universitàries d'Europa més actives. En aquest sentit, és membre de l'European University Association.

La tasca de l'Institut Joan Lluís Vives, que enguany commemora el seu desè aniversari, és rellevant en l'àmbit de la recuperació dels lligams històrics, culturals i lingüístics entre les universitats de parla catalana.

Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra

Orquestra creada l'any 1992 per iniciativa del govern andorrà, que encarregà aquesta tasca al violinista i pedagog Gerard Claret, que assumeix la funció de concertino i director.

Es presentà oficialment al març del 1993 i des de llavors ha ofert concerts a Espanya, França i Bèlgica, a més d'actuar regularment als diferents cicles del Palau de la Música Catalana.

Tamaia. Associació de dones contra la violència familiar

Va néixer a Barcelona l'any 1992 fruit de la iniciativa d'un grup de dones víctimes d'aquestes agressions i d'un grup de professionals del treball social.

El primer objectiu de l'associació va ser la constitució d'un grup d'ajuda mútua per a dones maltractades, un cop detectada la manca de recursos específics que ajudessin aquestes persones a recuperar-se dels efectes i conseqüències de la violència després d'haver sortit del centre d'acollida o d'haver-se separat legal i físicament dels agressors. Posteriorment, es va decidir obrir el grup a d'altres dones afectades per la problemàtica i es va crear un espai permanent d'informació sobre la violència familiar.

L'objectiu de l'equip de professionals de l'associació ha estat el de desenvolupar línies de treball que potenciïn i possibilitin la recuperació de les dones afectades per la violència domèstica.

L'experiència i la reflexió portada a terme per l'equip de Tamaia, a partir de la vivència de les pròpies dones, ha permès anar definint com la recuperació de les situacions d'aquesta mena de violència, donades les greus seqüeles, no és automàtica a partir d'una separació física-legal de l'agressor, sinó que és part d'un procés complex i difícil per a les víctimes i els seus fills o filles.

-